

[Bækgaard.]

Den højtærede Minister vilde afvise, at man har anket over hans Bemærkninger og Beregninger, med, at han var nødt til at gaa ud fra det Grundlag, som forelaa, idet der ikke var anvist Dækning. Jeg har søgt at paavise, at dette er urigtigt, og jeg behøver vist ikke at gentage det. Der er blot et Par Punkter, som jeg gerne vil røre ved igen. Den højtærede Minister vilde tilbagevise mine Udtalelser om, at det var paavist i Bemærkningerne eller i Ordførerens Forelæggelsestale, at det for Aldersrentens Vedkommende drejer sig om Overførelse af $\frac{2}{12}$. Jo, det er netop anført i Forelæggelsestalen, at det er $\frac{2}{12}$, der overflyttes. Jeg omtalte i samme Forbindelse Bemærkningerne til Lovforslagene og Ordførerens Forelæggelsestale, og jeg nævnte begge Dele gentagne Gange. I Forelæggelsestalen staar der nemlig:

„Jeg skal saaledes nævne, at det er foreslaaet, at den Del af Aldersrenten, som Staten refunderer, forhøjes med $\frac{2}{12}$...“, og saa nævnes Forslagene om Medicinaludgifterne og de kommunale Udgifter til abnorme og sindssyge og de andre Dækningsbestemmelser, som Kommunerne vil faa Fordel af. Her er Fortrykket fra den Dag; det kan ikke omstødes.

Saa vilde den højtærede Minister ikke erkende, at jeg havde Ret til at drage en Sammenligning mellem de gældende Kriselove og de foreliggende Forslag. Den højtærede Minister sagde, at han ikke havde talt om, at Kriselovgivningen kun skulde gælde til April Maaned. Jo, der staar April Maaned, og i den Forbindelse, man læser det, faar man Indtryk af, at det er til April, Foranstaltningerne varer. Det kan jo ogsaa passe med det Beløb, der er bevilget; naar de skal have 2 pCt., vil det passe med, at Loven skal gælde i 7 Maaneder. Om den saa skal have længere Varighed, er jo et andet Spørgsmaal, som den højtærede Minister ikke svarede paa, og det behøvede han naturligvis heller ikke. Men det ligger nær efter den Udtalelse, der er fremsat her, at tyde det paa den Maade.

I Dag kom den højtærede Minister et lille Skridt videre med Hensyn til at erindre de Love, som skulde give Kommunerne Dækning, idet han ogsaa nævnte Motor-skatten, men dog ikke saaledes, at man fik Indtryk af, at Ministeren regnede med, at den vilde give nogen synderlig Hjælp for Kommunerne. Det er dog ikke saa ubetydelig en Støtte for Kommunerne, man der paataenker. Dersom vort Forslag kunde have været ført igennem, vilde det efter al

Beregning have givet en 6—8 Mill. Kr. i Øjeblikket og 14—16 Mill. Kr. længere frem i Tiden; som det ser ud til, at det nu vil stille sig, bliver det maaske knap saa meget, men i alt Fald er det dog adskillige Millioner. Kommunerne vilde faa paa den Maade.

Ministeren anførte, hvad der ogsaa er ganske rigtigt, at jeg har været inde paa, at vi i højere Grad vilde have taget Hensyn til Evneprincippet, end det sker ved Beskatningen af fast Ejendom. Den højtærede Minister indrømmede, at det vilde man ogsaa fra den Side, hvad den personlige Skat angaar; men saa bliver Spørgsmaalet jo — og det er det, vi taler om her —, i hvor stor Udstrækning man skal opretholde den faste Skat, som vi er enige om ikke tager Hensyn til Evneprincippet, i en Tid som denne; og det kan ogsaa gælde Fremtiden, som jeg tidligere har sagt. Vi er kommet alt for højt op, naar de 54 pCt. tages paa fast Ejendom, dersom vi er enige om, at Skatten paa fast Ejendom intet Hensyn tager til Evneprincippet.

En Krisetid maa ikke bruges som Argumentation for at faa Ejendomsskatte sat ned. Men en Krisetid kan undertiden vise de Mangler, der hersker ogsaa i normale Tider, og det har jo ikke mindst i disse Tider vist sig, at det er unormale Skattevilkaar, Landbruget virker under ogsaa under normale Forhold. Derfor er det, at Tiden netop nu bliver benyttet til at paavise det. Det er en Paavisning, som ikke alene tager Sigte paa Krisetider, men ogsaa paa normale Tilstande.

Til Slutning vil jeg gerne sige et Par Ord til den højtærede Finansminister, som i Gaar ikke var til Stede, da jeg havde Ordet. Jeg ser heller ikke den højtærede Finansminister i Øjeblikket, men desuagtet kan jeg ikke undlade at sige et Par Ord til ham, da det sidste Forslag jo sorterer under ham. Den højtærede Finansminister overgik næsten sig selv i Indignation, og det siger jo dog en Del. Denne Indignation fik bl. a. Udtryk som dette, at Lovforslaget bar Præg af, at man ikke har gennemtænkt de økonomiske Problemer, og at Forslagene slet ikke kunde tages alvorligt. Jo, højtærede Finansminister, den højtærede Minister kan ikke tage Patent paa alene at have Ret og Evne til at overveje disse Problemer; det maa han tillade, at vi andre ogsaa forsøger os lidt i, selv om man naturligvis anerkender hans store Evner i saa Henseende. Og Problemerne er ikke fra vor Side taget letsindigt, aldeles ikke. Vi mener, at Tiderne er saa